

sever, er altsaa ikke, fordi der er kommet den nævnte Sum 11 Millioner Kr. til Indtægt og omtrent 19 Millioner Kr. til Udgift, men fordi det er flet i Henhold til Loven af 20de December 1873. Med Hensyn til dette Punkt er Flertallet ikke enigt med Mindretallet, der bestaar af eet Medlem, men Uenigheden er dog ikke saa stor som i forrige Samling, da det ærede Mindretallet mente, at der aldeles ingen Afstemning skulde finde Sted, hvormod Mindretallet nu Intet har imod, at der afstemmes med Hensyn til dette Punkt, men kun ønsker en anden Form. Overens med Hensyn til Soveændringsforlagets Form eller med Hensyn til dette særlige Punkt er i Grunden Uoverensstemmelsen væsentlig mellem Flertallet og Mindretallet, hvilket formentlig yderligere vil fremgaa af det ærede Mindretals Udtalelse, som jeg ventet, og hvoraf det da nærmere vil ses, hvor stor Forskjellen er.

Minestad. Den ærede Ordfører bemærkede rigtig, at der ikke i Nar er saa store Tvistepunkter mellem Udvalgets Flertal og Mindretal, som der var i Fjor. Det er fuldkommen rigtigt, thi i Fjor var der uegtelig adskillige flere Ting imellem os med Hensyn til Statsregnskabet, end der er i Nar. Det forekommer mig uegtelig, at den Form for Dechargen, som Landsstinget har givet, i og for sig er aldeles tilstrækkelig. Naar man ikke har nogen Anledning til at gjøre Ansvar gjældende, eller man i alt Fald ikke vil gjøre Ansvar gjældende paa noget Punkt, saa er der ikke Andet at sige, end at man frastriver sig Ret til at gjøre Ansvar gjældende. Dette kunde man altsaa, forekommer det mig, meget godt være bleven staaende ved; da det nu imidlertid fra Flertallets Side er ønsket, at der dog skulde tages noget Hensyn til, at der fra dette Things Side er gjort Ansvar gjældende med Hensyn til nogle Punkter, hvorfor det formentlig vilde se beynnderligt ud, om man uden videre sagde, at man frastrev sig Ret til at gjøre Ansvar gjældende, saa har jeg ikke haat Noget derimod; men jeg har dog ment, at det var nødvendigt, at der foretoges et Par Smaaændringer i selve den Affattelse, som det ærede Flertal har givet Dechargen. — For det Første mener jeg, at Ordet „iøvrigt“ bør udgaa. Det er nemlig saa, at hvis man beholder dette Ord, vil man ikke komme til at give en fuldstændig Afgjørelse af hele Statsregnskabet, thi der vil jo da være to Punkter, som ikke ville faae den endelige Afgjørelse og Beslutning af Rigsdagen, som Grundlovens § 50 fordrer. Naar denne Paragraf siger: „Det aarlige Statsregnskab, med Revisorernes Bemærkninger, forelægges derefter Rigsdagen, som med Hensyn til samme tager Beslutning“, saa er det jo klart, at det er hele Statsregnskabet, med Hensyn til hvilket Rigsdagen tager Beslutning. Der kan jo vel være Tilfælde, hvor man ikke er i Stand der-

til i Diebliffet, fordi der er visse Punkter, som forinden maa finde Afgjørelse andet Steds, f. Ex. ved Rigsretten, men naar det ikke er Tilfældet, synes det at maatte være det hele Regnskab, med Hensyn til hvilket der skal gives Decharge. Jeg mener altsaa, at Ordet „iøvrigt“ bør udgaa. Dernæst har jeg rigtignok antaget det for at være naturligt, at man ikke blot bemærkede, at Forholdene med Hensyn til Frederiks Kirkeplads og Theatret er gjort til Gjenstand for Tiltale ved Rigsretten, men at man ogsaa erkjendte, at de være blevene paadømte der, hvilket jo dog er en ubestridelig Sandhed. Det forekommer mig, at det vilde være smagløst ikke at medtage dette Moment, ligesom det jo neppe heller kan siges at være korrekt; thi den blotte Tiltale vil ikke gjøre Sagen klar eller bringe den endelige Afgjørelse. Med disse to Smaaændringer har jeg iøvrigt Intet at bemærke angaaende Formen. Derimod er der nu igjen i Nar optaget Punktet om Indfrielsen af Laanet i London 1864. Jeg tillod mig i Fjor at gjøre den Bemærkning, at Sagen ikke nær var det Blæk værd, som allerede den Gang var anvendt derpaa; og det har derfor været mig noget baade overraskende og usjært at se, at den er kommen frem igjen i Nar og bleven Gjenstand for Diskussion mellem Thingene. Med Hensyn til denne Sags Realitet gjør man jo i Virkeligheden ingen Indvending. Sagen er fuldkommen klar. Der er en Lov af 20de December 1873, som benyttiger Finantsministeren til at indfri Laanet og dertil anvende de fornødne Midler af Reservecapitalen. Han gjorde det, og med Hensyn til Maaden hvorpaa det stete, har man flet Intet at indvende. Man erkjender tværtimod, at det udførtes heldig. Det lykkedes saa fuldstændig, som man kun kunde have Grund til at ønske det. Det er jo endvidere klart, at Ministeren i Følge Loven havde Ret til at bruge Reservecapitalens Effekter. Finantsministeren dækkede en Del af Laanet, ikke ved Hjælp af Reservecapitalen, men ved Hjælp af Kassebeholdningen, hvilket var grundet i, at denne den Gang var saa overordentlig stor. Ogsaa dette har man fundet at være fuldkomment rigtigt og naturligt under de daværende Forhold; men nu mente nogle af Statsrevolverne, at det vilde have været rigtigt, at der var blevet søgt en Tillægsbevilling derfor, uagtet man havde denne Hjemmel i Lov af 20de December 1873. Paa Finantsloven erkjender man, at det ikke kunde komme; men man mener, at der burde været søgt den endelige, om jeg saa maa sige, finantsielle Hjemmel derfor paa en Tillægsbevillingslov. Dette er jo nu fra andre Sider ikke erkjendt, idet man gjør gjældende, at, hvad der forelaa, i sit Væsen var en Omsætning af selve Reservecapitalens og Kassebeholdningens Aktiver, paa samme Maade som det hyppigt sker i mindre Omfang uden Lov. Men her er det flet i Henhold til en Lov, fordi det var en væsentlig større Omsætning af en nogen særegen